

Portre

– halisi · 28 Ocak 2016

Portre

Bir resim çiziyorum.
Bir portre denemesi bu;
artık kaçınıcı denemeyse?
Tamamlayamıyor, yırtıp atıyorum tuvali.
Aslında ilk başta,
her şey yolunda gidiyor.
Saçlarını çiziyorum önce.
Rüzgâr vurduğunda savrulan,
koklamaya doyamadığım,
taramaya can attığım,
saçlarını çiziyorum.
Rengini de tutturuyorum,
biraz uğraşırsa da.
Sonra çehreni çiziyorum;
yanaklarındaki hafif gamzeleri,
biraz çıkık elmacık kemiklerini,
sol şakağının hemen altındaki
belli belirsiz beni de unutmuyorum?
Yay gibi kaşlarını çizerken,
ilk çatıldığını gördüğüm günü hatırlıyorum,
sanki dün gibi.
Hani yolda karşılaşmıştık;
eski bir arkadaşıyla.
Neden kıskanmıştın, hala anlayamıyorum.
Çaktırmadan göz kırpmaya çalışmıştı da,
fark etmiştin, biliyorum. Oysa;
"aradığın güzeli bulmuşsun" demek istemişti.
Ama sen yanlış anlamış,
kaşlarını çatmıştın.
Kabul et; kıskanmıştın.
Dudaklarını çizerken zorlanıyorum;
ne kalın, ne de ince.
Ancak yanaklarınla buluştukları noktada,

dikine, hafiften çizgi gibi bir çukur.
Bir de boynunu çizerken zorlanıyorum.
Aslında çok kolay,
sunayı andıran boynunu çizmek.
Ama hangi kolyeni yapmalıyım?
Zümrüt yeşili, kalp şeklindeki mi,
yoksa küçük, mavi kelebeği mi?
Ve gözlerine geliyor sıra.
Her seferinde sona bırakıyorum;
çünkü rengini hatırlamıyorum.
Mavi veya yeşil değildi, biliyorum.
Zaten bu renkler,
hep yapmacık gelir bana.
Biliyorum, kırmızı da değildi.
Kırmızı göz olmaz tabi.
Ama nedense her seferinde,
fırçam kırmızıya gidiyor.
Kırmızı göz mü olur, diye,
yırtıyorum tuvali.
Neden kırmızı, bilmiyorum.
Ama her gözlerini çizmeye başladığımda,
beni terk ettiğin gün gelir aklıma.
O kadar öfkeliydin ki!
Başımı kaldırıp, bakamamıştım gözlerine.
Dilinin söylediğini tasdik eder diye gözlerin,
Korkmuştum.
Sense;
suçluluk duygusuna vermiştin bu halimi.
Oysa suçlu değildim.
Varsa bir suçum;
seni sevmekti.
O da suç ise,
suçlu olmak her halde, en güzel şeydi.
Sahi,
Gözlerinin rengi neydi?